

norčevale, da bodo otroci po ulicah za tvojim očetom tekali in kričali, da je berač?

Berta: Moj Bog, molčite! Pustite me, jaz ne morem drugače. Oče, prosim vas! (Vrže se očetu na prsa.)

Zima: Ne boj se! Molči, Marija! Spametuj se! Žena, kaj si res že čisto pozabila na svoj ponos?

Marija: Gospod Ponikvar, gospod Ponikvar! Ne poslušajte jih. Blagrovani vas bodo. O, gospod Ponikvar, ne odhajajte! Ne dopustite, da bi se ljudje smejali. O, ta sramota!

Ponikvar: Že ves trg ve, in pri meni doma pripravljajo gostijo, gospodična Berta, bodite...

Marija iztrga si klobuk z glave: Glej, moje sive lase, hči! Zaklinjam te, nikar jih ne izstavljal ljudem v posmeh! O, jaz sirota! Glej, Berta, prosim te, tako te prosim! (Sklepa roke.) Kaj si iz kamna! Jaz ne preživim tega, ne preživim. Hočeš, da se ubijem?

Berta: Mati! (Vsa se trese in stiska k očetu.)

Marija: Prosim te, Berta, vzemi Ponikvarja!

Berta: Ne morem! Laglje bi mi bilo v vodo skočiti. Raje bi umrla.

Marija pade pred Pepijem na kolena: Glej, réveža, niti ganiti se ne more. Glej, siromaka, kaj hočeš, da mu bodo tuji ljudje metali grizljaje pod noge, da ga bodo berači iz usmiljenja pitali?!

Pepi iztrga roko, kolikor more, in zakriči obupno: V imenu Boga, molčite!

Marija: Glej mene, glej moje sive lase, glej tega hromege nesrečneža! Ako je še kaj duše v tebi...

Berta: Oh, oče, oče!

Marija: Prokleta, ako me ne poslušáš! Pri hromih udih mojega sina (se ga dotakne) te proklinjam! Ako je Bog, naj te tepe! Nehvaležnica! Ako boš kedaj srečna, potem ni pravice, ni Boga! Prokleta, prokleta! (Se oslabljeva zgrudi na tla.)

Berta se iztrga očetu iz rok in steče k Ponikvarju: Tukaj me imate!

Pepi: Ne, nikar Berta, ni — (Zahrope in omahne.)

Zima skoči k njemu: Sveti Bog! Tu je kri! Zabol se je. (Bodalce pade na tla.)

Marija skoči kvišku: Kri!

Berta plane k bratu in zakriči z grozo: Umira! (Zagrinjalo pade.)

Konec.

VEČER. C. GOLAR. CELJE.

Na zemljo utrujeno lega noč —
vse mirno po tibi je plani,
le veter ob vrbah šušti, kot pel
bi pesem o sreči neznani.

Zaman koprnenje, zaman želje,
že zlata je zarja zbledela,
ugasnilo solnce je jasnih dni,
zagrinja me noč nevesela.

V POROČNI NOČI. ELI POSVEČENO. SPISAL E. E. LJUBLJANA.

Skozi raztrgane oblake je pošiljal mesec svoje srebrne pramene v sobe, in v njegovi blede luči razločevale so se nejasne konture posameznih predmetov. Iz vrta donelo je ljubko petje slavčeve, pod oknom cvetel je španski bezeg ter napolnjeval sobe s svojimi omamljajočimi vonjavami.

A on, sedeč ob robu svoje postelje, se ni zmenil za vse to, dasi je ljubil take gorke noči. Kako bi se pa tudi veselil, danes, ko je praznovala ona, ki je vnela v njem prvo, čisto lubezen, kateri je bil vdan iz vse duše, svojo poročno noč — z drugim!

Zamislil se je v one čase, ko sta skupaj vživala vso srečo mlade ljubezni. Po njenem bratu jo je bil spoznal; že prvičkrat napravila je nanj globok utis. Prihajal je večkrat, ljubil jo je, in ljubila ga je tudi ona. Tako sta bila srečna! Kadar pa